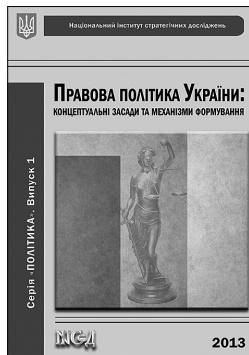

регіональному рівнях на засадах сталого розвитку, визначати майбутнє місцевого економічного розвитку, спираючись на публічність, відкритість діалогу на рівні «територіальна громада – бізнес – влада», що сприятиме формуванню в Україні громадянського суспільства.

Наприкінці доповіді представлено рекомендації, спрямовані на реалізацію та оптимальне використання ресурсного потенціалу місцевого розвитку, формування сприятливого інституційно-правового середовища регіонального розвитку, стимулювання співробітництва на рівні територіальних громад та міжрегіонального співробітництва, підвищення результативності управлінського впливу місцевої влади на соціально-економічний розвиток територій.

Видання розраховане на державних службовців, науковців, фахівців з питань регіональної політики, широке коло зацікавлених осіб.

Правова політика України: концептуальні засади та механізми формування : зб. матеріалів наук.-практ. конф. (Київ, 5 груд. 2012 р.) / за ред. д. ю. н., проф. О. М. Рудневої. – К. : НІСД, 2013. – 160 с.

У збірнику надруковано аналітичну доповідь і матеріали однойменної науково-практичної конференції. Проаналізовано роль правової політики як необхідної умови демократичного розвитку, зміцнення в країні інститутів правової держави, конкурентоспроможності ринкової економіки, забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина.

Досліджено низку чинників, під впливом яких зростає роль правової політики у країнах пострадянського простору. По-перше, це необхідність упорядкування правової сфери, яка своїм юридичним інструментарієм здатна оптимізувати економічні, політичні, соціальні, екологічні та інші відносини. По-друге, формування правової політики є об'єктивною реакцією держави на зростаючі потреби внутрішнього узгодження та упорядкування потоків юридичної інформації, що містяться у різних правових актах. По-третє, це безпрецедентне посилення і зростання значення управлінської функції права, а також необхідність становлення демократичного правопорядку в країні.

Авторами доповіді ґрунтовно проаналізовано зміст терміна «правова політика», викладено різні думки та позиції щодо його змістового наповнення та наведено три варіанти його інтерпретації. За підсумками наукової дискусії запропоновано нове визначення правової політики як особливого політико-правового явища.

Визначено специфічні ознаки правової політики. Наведено нові підходи, які останнім часом дедалі більше підтримуються в юридичній літературі, щодо розширення меж і сфер впливу правової політики та розуміння її природи не тільки як продукту діяльності держави, а й структур громадянського суспільства, що формується. Розглянуто питання щодо суб'єктів правової політики, її основних принципів та загального місця у сфері права.

Щодо розвитку правової політики у сучасній Україні, то, з одного боку, зазначено, що після прийняття Конституції України 1996 р. у країні фактично заново сформувалися такі галузі права, як конституційне, цивільне, кримінальне, фінансове, завершується створення нової судової системи, модернізується правоохоронна система. З другого боку, наведено багато підстав, щоб дійти висновку: правова реформа, яка протягом тривалого часу здійснювалась в Україні, нині ще не досягла визначених цілей і потребує подальшої чіткої стратегії її реалізації.

У збірнику проаналізовано негативні явища й тенденції у правотворчій сфері. Відзначено недосконалість сучасної законодавчої техніки як основного механізму узгодженості системи нормативно-правових актів

та наголошено на необхідності прийняття Закону України «Про нормативно-правові акти».

Як основну умову ефективності правової політики та забезпечення єдності правового регулювання визначено необхідність її концептуалізації, яка обумовлена об'єктивними та суб'єктивними чинниками. Детально розглянуто необхідність системного підходу при розробці та ухваленні Концепції правової політики, проаналізовано об'єктивний підхід до побудови її змісту і структури.

Наведено обґрунтування щодо найбільш оптимальної форми концептуалізації правової політики як доктринального документа. Викладено три основні функції, які має виконувати Концепція правової політики. Таким чином, визначено необхідність перенесення цих питань із суто теоретичної у практичну площину.

В аналітичній доповіді та у виступах учасників конференції запропоновано шляхи підвищення ефективності правової політики, розглянуто основні чинники, які впливають на рівень її ефективності, зокрема політичний, економічний, інформаційний, а також процеси самоорганізації та самоуправління, культурно-моральний клімат суспільства. Запропоновано конкретні заходи у сферах правотворчої діяльності, правореалізаційної та інформаційно-виховної практик, підвищення рівня правової культури, реалізація яких має підвищити ефективність правової політики.

Більовський О. А. Державна житлова політика України: проблема соціально-економічної ефективності : аналіт. доп. / О. А. Більовський. – К. : НІСД, 2012. – 136 с.

В аналітичній доповіді розглянуто сучасний стан забезпечення конституційного права громадян України на житло, дано оцінку соціально-економічній ефективності чинних житлових програм, запропоновано модель державної житлової політики, реалізація якої в нинішніх соціально-економічних умовах могла б значно покращити житлові умови громадян, які потребують поліпшення житлових умов.

Доповідь складається із чотирьох розділів. У першому розділі розглянуто сучасний рівень забезпеченості громадян житлом. Зокрема, наведено основні показники стану житлової сфери України, визначено критичні параметри забезпеченості населення житлом, розглянуто житлові умови окремих категорій населення – молоді, сімей із дітьми та багатодітних сімей, сільського населення. З огляду на кількісні та якісні показники сучасного стану розвитку вітчизняної житлової сфери, а також показники забезпеченості житлом населення європейських країн, автором зроблено висновок щодо існування в Україні глибокої житлової кризи, яка потребує значної активізації зусиль держави в напрямку її подолання.

У другому розділі житлову проблему, основною причиною якої є низький рівень доступності житла для більшості громадян, розглянуто як чинник, який негативно впливає на соціально-економічний розвиток країни. Так, низький рівень доступності житла істотно погіршує демографічний стан країни, гальмує розвиток будівельної галузі, а відтак і всієї української економіки, ускладнює функціонування ринку праці, унеможлиблює розв'язання державою гострої проблеми відтворення житлового фонду. Відсутність в Україні ефективних соціально-економічних механізмів реалізації конституційного права громадян на житло суттєво погіршує їхнє соціальне самопочуття, стає чинником загострення соціально-політичної ситуації в країні.

У третьому розділі дається оцінка соціальної ефективності чинної державної житлової політики, зокрема розглянуто спеціальні державні житлові програми і стан їхнього виконання. Окрему увагу приділено